

CURIERUL ORTODOX

PUBLICAȚIE
A BISERICII ORTODOXE
DIN REPUBLICA MOLDOVA

Apare din iunie 1995 cu binecuvântarea ÎPS Vladimir,
Mitropolit al Chișinăului și al Întregii Moldove
Nr. 3 (188), 15 martie 2007

DUMINICA FLORIILOR

Sărbătoarea Floriilor ne aduce aminte de intrarea triumfală a lui Iisus în orașul Ierusalim. Este sărbătorită în fiecare an cu o săptămână înainte de Paște și se mai numește Duminica Stâlpărilor.

După învierea minunată a lui Lazăr, căpeteniile iudeilor au luat hotărârea să-l omoare pe Iisus cu primul prilej care li se va ivi. Arhieriei și fariseii „dăduseră poruncă, că dacă va ști cineva unde este, să dea de veste ca să-L prindă”(Ioan 11,57). Această hotărâre nu este surprinzătoare deoarece ei își vedeau puterea și influența subminate (dacă Îl lăsăm așa toți vor crede în El... Ioan 11,48). Cel care ia hotărârea cum să fie rezolvată această problemă este arhierul Caiafa: „mai de folos ne este să moară un om pentru popor, decât să piară întreg neamul.”(Ioan 11,50). Pentru că era arhieru, Caiafa prin cuvintele sale a proorocit scopul jertfei lui Iisus –salvarea neamului omenesc.

După ce Iisus se întoarce din cetatea Efraim la prietenul său Lazăr, ia hotărârea să meargă la Ierusalim. Pe drumul spre Ierusalim, lângă muntele Măslinilor, Mântuitorul îi trimite pe doi dintre ucenicii săi să îi aducă din sat un mânz de asin pe care nu a mai stat nimeni. Aceștia l-au găsit, după cum a spus Învățătorul lor: „Mergeți în satul dinaintea voastră și, intrând în el, veți găsi un mânz legat pe care nimeni dintre oameni n-a șezut vreodată...”(Luca 19,30).

Pentru a-și arăta prețuirea pe care o aveau pentru Iisus, oamenii așterneau în calea lui ramuri, și chiar hainele lor strigând: „Osana! Bine este cuvântat cel ce vine întru numele Domnului! ...Osana, Fiul lui David!” Vestea venirii lui Iisus în Ierusalim s-a întins foarte repede, datorită faimei sale și a minunii extraordinare pe care o înfăptuise în urmă cu câteva zile și care îi pusese pe jar pe mai-marii iudeilor: toată cetatea s-a cutremurat (Matei 21,10-11)

Evident această primire i-a întărit și mai rău pe sinedriștii care, supărați îl apostrofează pe Iisus zicându-I: „Învățătorule, ceartă-ți ucenicii. Dar El le răspunde: Dacă vor tăcea aceștia, pietrele vor striga!” (Luca 20,39-40) Acest episod se repetă în templu când copiii îi adresează aceleași urale, spre disperarea arhierilor și cărturarilor (Matei 21,15-16).

Următorul lucru inedit pe care îl săvârșește Hristos este alungarea neguțătorilor care pângăreau templul lui Dumnezeu: „Casa mea, casă de rugăciune se va chema, iar voi o faceți peșteră de tâlhari!” (Matei 21,12-13). Înlăturând această cutumă, arhierii și cărturarii își văd amenințate acum, după putere și poziție, și veniturile (de loc neglijabile).

După alungarea „tâlhărilor” din templu, Iisus a săvârșit o serie de minuni vindecând oameni orbi și șchiopi. În tot acest timp arhierii și cărturarii uneltau fără succes să-L prindă pe Iisus: „Arhierii și cărturarii și fruntașii poporului căutau să-L piardă. Și nu găseau ce să-L facă, deoarece tot poporul se ținea după El, ascultându-L” (Luca 19,47-48).

Din relatarea evenimentelor de mai sus vedem cum acțiunea se desfășoară pe două planuri: Unul în care sunt oamenii ce se bucură de prezența Mântuitorului în mijlocul lor, de cuvintele și de minunile pe care le înfăptuia, și un altul ocult format din mai-marii evreilor care urmăreau stoparea „furtunii” iscate de Iisus între iudei prin cel mai brutal mod posibil: omorârea lui Iisus.

BUNAVESTIRE

Iubitorul de oameni și Milostivul Dumnezeu, Care pururea poartă de grijă neamului omenesc, întocmai ca un Părinte plin de dragoste, văzând făptura mâinilor Lui înrobite și chinuite de diavol și împinsă către patimile cele pline de ocară și supusă închinării la idoli, a găsit cu cale să trimită pe Fiul Său cel Unul-Născut, pe Domnul nostru Iisus Hristos, ca să mântuiască neamul omenesc din mâinile diavolului. Și, pentru că a voit ca acest lucru să rămână ascuns nu numai de diavol, ci chiar și de puterile cele cerești, a încredințat taina aceasta unuia singur dintre arhangheli, preamăritului Gavriil.

Deci arhanghelul venind în cetatea Nazaret, i-a grăit ei: Bucură-te, ceea ce ești plină de har, Domnul este cu tine! Iar aceea a răspuns: Cum va fi mie aceasta? și el a zis: Duhul Sfânt va veni asupra ta și puterea Celui preaînalt te va umbri. Iar Fecioara a grăit: Iată, roaba Domnului, fie mie după cuvântul tău. Și îndată cu cuvântul arhanghelului și al ei, a zămislit în preacuratul său pântec pe Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu, mai presus de fire, Care este Înțelepciunea și Puterea cea ipostatnică a Lui, cu umbrirea și cu venirea asupra ei a Duhului Sfânt.

De atunci s-au săvârșit, prin rânduiala lui Dumnezeu, tainele Cuvântului lui Dumnezeu, pentru mântuirea și izbăvirea noastră. Căruia se cuvine slava și stăpânirea în veci. Amin.

Au fost descoperite moaștele unui călugăr de la Neamț

În curtea Mănăstirii Noul Neamț din Chițcani, r-l Slobozia, recent au fost descoperite moaștele ieroschimonahului Isachie, unul dintre primii duhovnici ai locașului monastic, venit în Basarabia, în sec. XIX, de la vechiul Neamț și plecat la cele veșnice în anul 1880. Identitatea părintelui a fost aflată după inscripțiile de pe piatra care i-a fost găsită sub cap.

Săpăturile pe locul bătătorit din partea stângă a Catedralei mănăstirii au fost efectuate pentru înmormântarea episcopului de Edineț și Briceni, PS Dorimedont. Acesta, reconstruind mănăstirea după prigoana bolșevică și fiind primul stareț al noii mănăstiri, a rugat, fiind încă în viață, ca, atunci când va muri, să fie înhumat în locul respectiv. Călugărul Visarion ne spune

că, săpându-se groapa, la adâncime de doi metri, au fost descoperite moaștele, care au fost extrase din pământ și puse în cavoul unde odihnesc marii părinți ai mănăstirii. Drept urmare, a fost schimbat și locul mormântului PS Dorimedont, osemintele lui fiind îngropate într-o bisericuță din curtea mănăstirii, pe care el a construit-o.

Oasele ieroschimonahului Isachie n-au rămas albe, nici nu s-au înnegrit, precum se întâmplă cu cele ale muritorilor de rând, ci s-au făcut galbene, de culoarea cerii. Potrivit ieromonahului Sebastian, aceasta este o dovadă convingătoare care atestă sfințenia cuviosului - scheletul capătă această culoare doar la părinții care au avut o înaltă viață duhovnicească. Iar ieromonahul Savatie consideră:

„Faptul că părintele Isachie a fost îngropat lângă sobor și nu în cimitirul frățesc, arată că el s-a bucurat de o deosebită cinste. Craniul părintelui este intact și are culoarea cerii, indici care vorbesc de sfințenia lui”.

În actele din arhiva mănăstirii, în dreptul numelui ieroschimonahului Isachie s-a găsit scris: „Tipograf și legător de cărți”. Este vorba despre Isachie, numele căruia a apărut pe multe cărți tipărite la Vechiul Neamț. „Credem că, prin acest semn minunat, Dumnezeu a arătat legătura vechilor stareți, întemeietori ai Mănăstirii Noul Neamț, și primul stareț de după redeschiderea ei - vlădica Dorimedont”, susține ieromonahul Savatie.

Pavel Păduraru

AGENDA DE LUCRU A ÎPS VLADIMIR, MITROPOLIT AL CHIȘINĂULUI ȘI ÎNTREGII MOLDOVE

14 februarie
În dimineața zilei ÎPS Mitropolit Vladimir a efectuat o vizita de lucru la sediul Eparhiei de Edineț și Briceni

15 februarie
De sâmbătoarea Întâmpinării Domnului ÎPS Mitropolit Vladimir a liturghisit la Catedrala Mitropolitană din Chișinău.

16 februarie
Mitropolitul a oficiat Acatistul „Acoperământul Maicii Domnului” la Catedrala Mitropolitană.
În aceeași zi, ÎPS Vladimir a primit în Palatul mitropolitan slujitori din Eparhia de Centru: Prot. Anatolie Stefanov, protopop de Ialoveni, prot. Victor Veliciug, protopop de Căușeni, prot. Ioan Vulpe,

blagocin de Orhei, prot. Vladimir Eșanu, protopop de Ungheni, prot. Mihail Sârbu, protopop de Soroca, cu care a discutat diverse probleme din cadrul protopopiatelor.

17 februarie
Arhierii Mitropoliei Chișinăului și a întregii Moldove au fost convocați la ședința Sinodului.

18 februarie
ÎPS Vladimir a liturghisit la Catedrala Mitropolitană.

Seara la Catedrală ierarhul a săvârșit slujba Vecerniei, după care a urmat Cinul Iertării.

19 februarie
În prima zi de post ÎPS Vladimir a săvârșit Pavcernița Mare cu citirea Canonului de pocăință al Sf.

Andrei Criteanul la Catedrala Mitropolitană “Nașterea Domnului”.

21 februarie
ÎPS Mitropolit Vladimir a săvârșit Liturgia darurilor mai înainte sfințite la Catedrala Mitropolitană “Nașterea Domnului”.

Seara Mitropolitul Vladimir a participat la slujba Pavcerniței celei Mari cu citirea Canonului Sf. Andrei Criteanul.

22 februarie
ÎPS Vladimir a săvârșit la Catedrala Mitropolitană slujba Pavcerniței celei Mari cu citirea Canonului de pocăință al Sf. Andrei Criteanul.

În aceeași zi, Mitropolitul Vladimir a primit în Palatul mitropolitan pe Prea Sfințitul

Iustinian, Episcop de Tiraspol și Dubăsari, cu care a discutat diverse probleme administrative.

23 februarie
Înalt Prea Sfințitul Vladimir a oficiat la Catedrala Mitropolitană Sfânta Liturghie a darurilor mai înainte sfințite.

25 februarie
ÎPS Mitropolit Vladimir s-a deplasat la Moscova unde a participat la manifestările consacrate zilei de naștere a Sanctității Sale Alexei II, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Ruse.

27-28 februarie
Mitropolitul Vladimir a participat la întrunirea cu genericul „Europa contemporană: Dumnezeu,

omul, societatea. Drepturile omului și dimensiunile spirituale”. Ședința a fost organizată de către Departamentul relații externe al Patriarhiei Moscovei și s-a desfășurat în Centrul patriarhal de pelerinaj din Moscova.

1 martie
Mitropolitul Vladimir a convocat conducătorii școlilor teologice din republică, cu care a abordat problema uniformizării programelor de învățământ și stabilirea unei colaborări.

În aceeași zi, ÎPS Vladimir a primit în Palatul mitropolitan pe dl Roman Cazan, consilier guvernamental, prot. Anatolie Cibric, secretarul Episcopiei de Ungheni și Nisporeni, și dna Aliona Bătcă, jurista Direcției mitropolitane, cu care a discutat probleme

administrative din Eparhia de Ungheni și Nisporeni.

În aceeași zi ierarhul a primit pe arhim. Marchel (Mihăiescu), protopop de Bălți, prot. Vasile Sărăcuța, protopop de Briceni și pe dl Gheorghe Ursache, director general al SA “Moldtelecom”.

2 martie
În dimineața zilei ÎPS Vladimir a oficiat slujba Parastasului pentru militarii căzuți în conflictul armat pentru apărarea integrității și independenței RM.

11 martie
La catedrala “Iisus Mântuitorul” din Moscova, a participat alături de alți ierarhi ai Bisericii Ortodoxe Ruse, la hirotonia întru episcop a arhimandritului Marchel (Mihăiescu)

HIROTONII

15 februarie

A fost hirotonit în treapta de diacon Vitalie Ursu, absolventul Academiei Teologice din Chișinău, pentru parohia Găureni, Ialoveni, iar diaconul Nicolae Drobot în treapta de preot pe seama bisericii din s. Moleștii Noi, r. Ialoveni.

18 februarie

A fost hirotonit Adrian Frunză, absolventul Academiei teologice din Chișinău, în treapta de diacon.

21 februarie

Alexandru Bordeianu, student la Universitatea de Teologie Ortodoxă din Moldova, a fost hirotonit în treapta de diacon pe seama bisericii din s. Cinișeuți, r. Rezina.

23 februarie

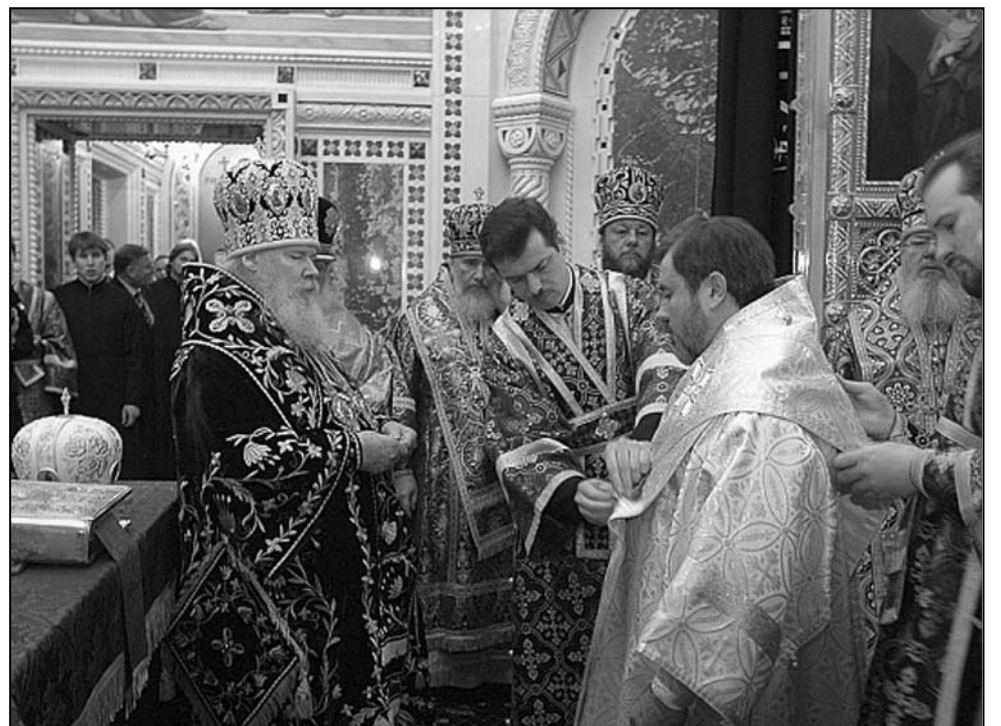
Valeriu Pereteatcu, student la Universitatea de Teologie Ortodoxă din Moldova, a fost hirotonit în treapta de diacon pe seama parohiei „Nașterea Maicii Domnului”, s. Baxani, r. Soroca.

DECORAȚII

18 februarie

Au fost decorați cu medalia “Sf. Ștefan cel Mare” dl Valeriu Dragnev, consul onorific al Republicii Lituania în Republica Moldova, și dl Veaceslav Dragnev, directorul SRL “Lvni Invest”, care sunt ctitori al mai multor locașe sfinte din republică.

UN NOU EPISCOP ÎN CADRUL BISERICII ORTODOXE DIN MOLDOVA

În cea de-a treia Duminică a Postului Mare (a Sf. Cruci) Patriarhul Aleksei II a săvârșit hirotonia în treapta de episcop a Arhimandritului Marchel (Mihaescu) pentru Eparhia de Bălți și Fălești.

Alături de SS Aleksei II, Patriarhul BORu, au slujit: ÎPS Kiril, Mitropolit de Smolensk și Kaliningrad, ÎPS Kliment, Mitropolit de Kaluga și Borovsk, ÎPS Vladimir, Mitropolitul Chișinăului și al întregii Moldove, ÎPS Arsenie, Arhiepiscop de Istrinsk, ÎPS Kiril, Arhiepiscop de Iaroslavl și Rostov, PS Iustinian, Episcop de Tiraspol și Dubăsari, PS Anatolie, Episcop de Cahul și Comrat, PS Alexandru, Episcop de Dmitrovsk, PS Ambrosie, Episcop de Bronițk, și PS Petru, Episcop de Ungheni și Nisporeni.

De rând cu arhierii prezenți și la slujba de anunțare și chemare în treapta de arhierie, au participat numeroși slujitori din cadrul noii episcopii, precum și dl Vasile Sturza, Ambasadorul RM la Moscova, Vasile Panciuc, primarul mun. Bălți, Alexandru Gligor, președintele raionului Fălești, alți oaspeți din Moldova.

Hotărârea de a înființa Eparhia de Bălți și Fălești a fost luată la ședința Sinodului Bisericii Ortodoxe din Moldova din 12 iulie 2006, iar la 6 octombrie 2006 a fost aprobată de către Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Ruse. Totodată, s-a decis numirea Arhimandritului Marchel (Mihăiescu), protopop de Bălți, în treapta de episcop pentru noua eparhie.

La anunțarea și chemarea în treapta de arhierie Arhimandritul Marchel (Mihăiescu) a rostit o cuvântare în care a menționat:

“Trăiesc acum clipe de puternică și profundă emoție, o tulburare inexplicabilă simte sufletul meu, întreaga mea ființă, acum, când mă pătrund de măreția și importanța slujirii, la care mă cheamă Domnul. Aceste sentimente sunt generate de decizia Patriarhului Aleksei al II-lea și a Sfântului Sinod al BORu, care mi-au rânduit să fiu Episcop de Bălți și Fălești, slujire pe care o voi duce în țara mea natală, în Republica Moldova, unde 93% din populație mărturisește Sfânta credință Ortodoxă și care din cele mai vechi timpuri păstrează devotament Patriarhiei Moscovei”.

În cuvântul de îndrumare sanctitatea sa Aleksei al II i-a urât noului episcop al Bisericii Ortodoxe Ruse: „Sa-ți ajute Domnul acum, după credința și nădejdea ta, în măsura sentimentelor și rațiunii tale, să te apropii de aceasta taina (a Crucii) pentru a te întări în credință și în viața întru credință – ale tale și ale turmei ce o vei păstori”.

Felicitare

Cu prilejul împlinirii vârstei de 52 de ani din ziua nașterii și a 25 de ani de pășotrie, adresăm sincere felicitări și urări de sănătate protoiereului Vasile Țurcan, licențiat în teologie, parohul bisericii „Sf. Proroc Ilie” din orașul Telenești, Mult stimat părinte, ne închinăm în fața Dumneavoastră, vă dorim mulți ani înainte, să aveți bucurii în familie și de la copii.

Avem noroc de un păstor adevărat căci ne sunteți alături în momentele de bucurie și tristețe.

Primiți respectul nostru deosebit pentru eforturile pe care le depuneți, îmbinând păstoria cu construcția bisericii din localitate.

Să vă dea Dumnezeu sănătate și să aveți parte numai de bucurii.

Cu profund respect enoriașii din or. Telenești.

RUGĂCIUNEA SFÂNTULUI EFREM SIRUL

Pr. Prof. Alexander Schmemmann
(1921-1983)

Dintre toate cântările și rugăciunile din timpul Postului, o singură scurtă rugăciune poate fi considerată rugăciunea specifică a acestuia. Tradiția o atribuie unui mare învățator al vieții duhovnicești - Sfântul Efrem Sirul

„Doamne și Stăpânul vieții mele, duhul trândăviei, al griji de multe, al iubirii de stăpânire și al grăirii în deșert nu mi-l da mie.

Iar duhul curăției, al gândului smerit, al răbdării și al dragostei, dăruiește-ți mie, robului Tău.

Așa Doamne, Împărate, dăruiește-mi ca să-mi văd greșalele mele și să nu osândesc pe fratele meu, că binecuvântat ești în vecii vecilor. Amin”.

Această rugăciune este citită de două ori la sfârșitul fiecărei slujbe din timpul Postului Mare, de Luni până Vineri (nu și Sâmbetele și Duminicile).

La prima citire o metanie urmează fiecărei cereri. Apoi facem cu toții douăsprezece închinăciuni, spunând: „Dumnezeule, curățește-mă pe mine păcătosul!” întreaga rugăciune este repetată cu o singură metanie la sfârșit. De ce ocupă un loc așa de important această scurtă și simplă rugăciune în slujbele de Post? Pentru că recapitulează într-un mod unic toate elementele pozitive și negative ale pocăinței și constituie, să spunem așa, o „verificare” pentru ostenele noastre personale de-a lungul Postului. Acestea au ca scop mai întâi eliberarea noastră de câteva boli duhovnicești fundamentale, ce ne modelează viața și fac practic imposibilă chiar încercarea de a ne întoarce noi înșine către Dumnezeu.

Boala fundamentală este duhul trândăviei. Este acea lenevire și pasivitate a întregii noastre ființe, care întotdeauna ne împinge mai degrabă „în jos” decât „în sus” — care încearcă mereu să ne convingă că nici o schimbare nu este posibilă și, deci, nu este nici de dorit. De fapt, este vorba de un cinism înrădăcinat, care la orice schimbare duhovnicească răspunde „pentru ce?” și face din viața noastră o teribilă risipire sufletească. Este cauza tuturor păcatelor pentru că otrăvește energia duhovnicească de la însuși izvorul său.

Rodul trândăviei este grija de multe. Este acea stare de deznădejde pe care toți Sfinții Părinți au considerat-o cea mai mare primejdie pentru suflet. Deznădejdea este imposibilitatea pentru om de a vedea ceva bun sau pozitiv; este reducerea la negativism și pesimism a tot ceea ce există. Aceasta este, cu adevărat, o forță demonică în noi, pentru că fundamental Satana este un înșelător. El îl înșală pe om asupra lui Dumnezeu și a lumii; el ne umple viața cu întuneric și nihilism. Deznădejdea este sinuciderea sufletului, pentru că atunci când omul este cuprins de ea devine incapabil să vadă lumina și să o dorească.

Iubirea de stăpânire! Deși pare bizar, trândăvia și deznădejdea sunt tocmai cele ce ne umplu viața cu iubirea de stăpânire. Pângărind întreaga noastră atitudine către viață, lipsind-o de sens și plinătate, ele ne silesc să căutăm compensație într-o atitudine total greșită față de alte persoane. Dacă viața mea nu este îndreptată către Dumnezeu, nu aspiră la valorile eterne, inevitabil va deveni egoistă și egocentrică, iar aceasta înseamnă că toți cei din jurul meu vor deveni mijloacele proprii mele satisfaceri de sine. Dacă Dumnezeu nu este Domnul și Stăpânul vieții mele, atunci eu voi deveni propriul meu domn și stăpân, centrul absolut al propriei mele vieți, și încep să evaluez totul ținând cont de nevoile mele, de ideile mele, de dorințele mele și de judecățile mele. Iubirea de stăpânire este astfel o degenerare fundamentală a relației mele cu ceilalți, o încercare de subordonare a lor față de mine. Această pornire nu se exprimă neapărat prin a comanda sau a domina pe „alții”. Se poate exprima la fel de bine prin indiferență, dispreț, lipsă de interes, de considerație, de respect. Este, într-adevăr, lenevire și deznădejde îndreptate, de această dată, către ceilalți; sinuciderea duhovnicească se completează astfel cu crima duhovnicească.

Și, în final, grăirea în deșert. Dintre toate ființele create de Dumnezeu, omul singur a fost înzestrat cu darul vorbirii. Toți Sfinții Părinți văd în aceasta adevărata „pecete” a Chipului Divin în om, pentru că Dumnezeu însuși se descoperă ca și Cuvânt (Ioan 1, 1). Dar, fiind darul suprem, este prin același simbolism supremul pericol. Fiind adevărata expresie a omului, mijlocul realizării de sine este din acest punct de vedere și cauză a căderii sale și a distrugerii de sine, a trădării și a păcatului. Cuvântul mântuie și cuvântul ucide; cuvântul inspiră și cuvântul otrăvește. Cuvântul este modul de exprimare al Adevărului, dar și al înșelării demonice. Având o putere pozitivă fundamentală, el are astfel, totuși, și o imensă putere negativă. Cu adevărat el zidește pozitiv sau negativ. Atunci când este deviat de la originea și scopul său dumnezeiesc, cuvântul devine deșertăciune. El împinge spre trândăvie, deznădejde și iubirea de stăpânire și transformă viața în iad. El devine adevărata putere a păcatului.

(continuare în pag. 5)

PREVENIREA TRAFICULUI DE FIINȚE UMANE PRIN MOBILIZAREA BISERICII

În perioada 26 februarie – 2 martie 2007 în incinta Institutului Muncii din Chișinău, s-a desfășurat sesiunea de formare de formatori în materia de prevenire a traficului de ființe umane pentru clerici, reprezentanți ai Bisericilor membre ale Programului de Parteneriat pentru Moldova a Consiliului Mondial al Bisericilor (PPM/CMB).

Evenimentul a fost organizat în cadrul unei ample inițiative fiind finanțat și susținut de către Organizația Internațională pentru Migrație (OIM) misiunea în Republica Moldova și PPM/CMB. Proiectul cu durata de 2 ani își mai propune ca obiective desfășurarea a 60 sesiuni de informare intermediare în regiuni cu participarea ca beneficiari finali a mai bine de 1000 reprezentanți ai Bisericii. Vor fi organizate sesiuni specializate pe scriere de proiecte, treninguri pe tehnici de promovare a mesajului social, editat un ghid

pastoral și didactic, elaborată și promovată o Declarație comună împotriva Traficului, publicată o compilație de predici, organizată o Zi Națională a Rugăciunii. În cadrul aceleiasi inițiative vor fi finanțate circa 25 mini proiecte comunitare orientate spre prevenirea traficului și gestionate de Biserici.

La manifestarea desfășurată la Chișinău au participat:

- 1.Lilia Bulat, coordonator de program, Consiliul Mondial al Bisericilor, Programul de Parteneriat pentru Moldova
- 2.Ilan Cohn, coordonator program anti-traffic, Organizația Internațională pentru Migrație, misiunea în RM
- 3.Victor Lutenco, coordonator – inițiativă, OIM, Moldova
- 4.Pr. Octavian Moșin, director executiv al centrului social „Agapis”, BOM
- 5.Pr. Viorel Cojocaru, paroh la Biserica „Inima Tăcută”, BOR
- 6.Vladimir Ubeivolc, pastor, Uniunea Bisericilor Creștine Evanghelice Baptiste
- 7.Natalia Mozer, reprezentantă al Bisericii Evanghelice Luterane din RM
- 8.Ciprian Niță, formator OIM, București
- 9.Pr.lect.dr. Dorin Opreș, formator, Centrul de Cercetare în Pedagogie Pastorală și Psihoterapie Ortodoxă al Facultății de Teologie Ortodoxă din cadrul Universității „1 Decembrie 1918”, Alba Iulia, România
- 10.Dr.lect. Monica Opreș, formator, Centrul de Cercetare în Pedagogie Pastorală și Psihoterapie Ortodoxă al Facultății de Teologie Ortodoxă din cadrul Universității „1 Decembrie 1918”, Alba Iulia, România
- 11.Lilia Gorceag, psiholog la Centrul de Reabilitare pentru victimele traficului, OIM Moldova
- 12.Ion Focșa, Secretarul Comitetului Național de Combatere a Traficului
- 13.Daniela Misail-Nichitin, Vicepreședinte Centrului Internațional „La Strada”
- 14.Ecaterina Berejan, Ministerul Protecției Sociale, Familiei și Copilului al RM
- 15.Pr. Vasile Ciobanu.

Subiectele analizate au ținut de definiția traficului de persoane, deosebirile de alte

fenomene, mecanismul traficului, aspectele pastorale în prevenirea și asistența pentru victimele acestei maladii sociale, dar și metodicele de predare, transmitere ale acestor cunoștințe către alți slujitori și către credincioși.

Din cauza unor factori negativi (imoralitate, inversarea valorilor morale și spirituale, sărăcia, instabilitatea economică și politică etc.) moldovenii încearcă să găsească fericirea și o viață mai bună. A început, deci, un adevărat exod. Migrația are loc atât pe căi legale cât și pe căi ilegale.

Datorită faptului că migrația legală este mai dificilă s-a intensificat migrația ilegală, ceea ce a dat un impuls traficantilor (criminalilor) de ași începe afacerea cea rea.

Satana – dușmanul omenirii se zbuiciumă neîncetat spre a distruge, a duce la peire tot neamul omenesc. De aceea îi „propune” omului valori inversate, pentru a cultiva mândria, ura, vrajba, asuprirea, fărâdelegea, ignoranța, judecata nedreaptă ș.a. Sugerând, în cazul de față, că traficul de ființe umane ar putea aduce bani mulți și cu mai puțină osteneală.

Ce este Traficul de Ființe Umane (TFU)? TFU – înseamnă ducerea omului în robie fără de voia lui, lipsindu-l de drepturi. O ființă traficată este exploatată în mai multe feluri: prin munci grele (bărbații), exploatare sexuală și lucru lângă casă (femeile), cerșit (copiii și bătrânii), transplant de organe, ș.a.m.d. Toate acestea forme de exploatare sunt însoțite de bătăi crunte, mutilare fizică, înjosiri, amenințări cu moartea, și multe altele la care îți este groază și să te gândești.

În Moldova avem înregistrate 3000 de victime ale traficului readuse în țară. După spusele lor, mai avem peste hotare aproximativ 50000 de robi, moldoveni, de care așteptă ceasul izbăvirii.

Stimate cititorul, să nu crezi că nu ți se poate întâmpla așa ceva, că nu poți cădea în această capcană căci vicelanul este foarte șiret și șmecher.

Cum am putea să ne ferim de pericolul traficului uman?

Iată câteva sfaturi:

Să fii atent:

- dacă ți se propune să pleci peste hotare în regim de urgență,
- dacă ți se propune să ți se perfecteze documentele în credit sau să ți se plătească drumul cu împrumut,
- dacă ți se spune că pentru a munci peste hotare nu e nevoie să cunoști limba țării în care pleci și nici experiența de muncă nu este obligatorie;
- dacă ești rugat(ă) să ții în secret intenția de a pleca peste hotare (uneori sub pretextul că vei putea face o surpriză plăcută rudelor odată ajuns(ă) la destinație);
- dacă ți se propune să ajungi peste hotare cu viză turistică;
- dacă ești (sau poți fi) lipsit(ă) de pașaport;
- dacă ți se propune să treci hotarul țării cu acte false (inclusiv folosind actele altor persoane);
- dacă ești izolat(ă), nu ți se permite să ieși singur(ă) în locuri publice, ți se interzice să ieși cu prietenii, să dai un telefon;
- dacă ești obligat(ă) să prestezi o muncă în contul datoriei.

Este evident că și Biserica ar putea să contribuie la stoparea sau cel puțin diminuarea acestui flagel al societății moldovenești – traficul de ființe umane.

Noi ca și creștini suntem datori să-i ajutăm pe cei care au nimerit la nevoie, acceptându-i în comunitățile noastre, îngrijindu-i ca pe mădulare suferinde al corpului nostru comunitar.

Ajutorul este binevenit din partea oricui, începând cu ierarhia și terminând cu oamenii simpli, dar care se consideră creștin și membru al Bisericii lui Hristos. Să nu rămânem ignoranți, indiferenți și surzi la suferința celor de alături.

Așa să ne ajute bunul Dumnezeu.

Pr. Eugen Ionașco

CALENDAR

CREȘTIN
ORTODOXMARTIE –
MĂRȚIȘOR

1 M 14 Cuv. Mc. Evdochia; Cuv. Domnina; Sf. Mc. Antonina.

2 J 15 Sf. Sfințitul Mc. Teodot; Sf. Mc. Isihie și Nestor.

3 V 16 Sfinții Mucenici Eutropie, Calinic și Vasilisc.

4 S 17 Cuviosul Gherasim de la Iordan; Sf. Mc. Pavel și Iuliana - sora lui. (Pomenirea morților).

5 D 18 Duminica Cuv. Ioan Scărarul. Sf. Sfințit Mc. Conon din Isauria; Sf. Mc. Iraida.

6 L 19 Sfinții 42 de Mucenici din Amoreea; Sf. Eufrosin.

7M 20 Sf. Sfințiți Mc. și episcop din Cherson: Vasilevs, Efrem, Evghenie, Capiton, Elpidie.

8 M 21 Cuviosul Teofilact Marturisitorul, episcopul Nicodimiei; Cuv. Dometie.

9 J 22 + Sfinții 40 de Mucenici din Sevastia; Sf. Mc. Urpasian.

10 V 23 Sf. Mc. Condrat, Ciprian, Dionisie și cei împreună cu dânșii.

11 S 24 Sf. Sofronie Patriarhul Ierusalimului; Sf. Mc. Trofim și Talu.

12 D 25 Duminica a V de Post. Cuv. Teofan Mărturisitorul; Sf. Grigorie Dialogul.

13 L 26 Aducerea Moaștelor Sf. Ierarh Nichifor.

14 M 27 Cuviosul Benedict; Sfântul Mucenic Alexandru preotul.

15 M 28 Sfinții Mucenici Agapie, Plisie și Timolau și cei împreună cu dânșii.

16 J 29 Sfinții Mucenici Sabin, Papa, Romano și Anin.

17 V 30 Cuviosul Alexie omul lui Dumnezeu; Sf. Mucenic Marin.

18 S 31 Sâmbăta lui Lazăr. Sf. Chiril arhiepiscopul Ierusalimului.

19 D 1 Întrarea Domnului în Ierusalim. Sfinții Mucenici Hrisant, Daria și Ilaria.

20 L 2 Săptămâna Patimilor. Lunea Mare. Cuvioșii Mucenici uciși în Mănăstirea "Sfântul Sava cel Sfințit".

21 M 3 Marțea Mare. Cuviosul Iacob, episcopul și Mărturisitorul; Sf. Toma și Serapion.

22 M 4 Miercurea Mare. Sf. Sfințit Mc. Vasile, preotul din Ancira.

23 J 5 Joia Mare. Sf. Cuv. Mc. Nicon și cei 199 de ucenici ai lui.

24 V 6 Vinerea Mare. Cuv. Zaharia; Sf. Mc. Luca; Sf. Artemon.

25 S 7 (+) Sâmbăta Mare. Buna Vestire (Dezlegare la pește).

26 D 8 (+) Învierea Domnului. Sfintele Paști. Soborul Arh. Gavriil; Sf. Mc. Montanus preotul și soția sa Maxima.

27 L 9 Săptămâna luminată. Sf. Mc. Matroana din Tesalonic; Sf. Prooroc Anania.

28 M 10 Cuv. Ilarion cel Nou și Ștefan, făcătorul de minuni; Sfinții Mucenici Filit și Lidia.

29 M 11 Cuv. Mc. Marcu episcopul Aretuselor; Sf. Chiril diaconul.

30 J 12 Cuv. Ioan Scărarul; Sf. Prooroc Ioad; Sf. Evula - mama Sf. Pantelimon.

31 V 13 Sf. Sfințit Mc. Ipatie, episcopul Gangrei; Sf. Acachie și Veniamin diaconul.

5/18 martie, pomenirea sfântului mucenic Ioan Bulgarul

Sfântul Nou Mucenic Ioan s-a născut în Bulgaria în anul 1765. Musulmanii, crezând în mod fanatic că dacă vor converti cât mai mulți creștini la credința lor ei vor fi salvați și vor avea în viața de dincolo abundență de hrană și desfătări cu fecioare, foloseau toate metodele, bune și rele de a-i convinge pe creștini.

Pe când era doar un copil, Ioan își petrecea mult timp cu musulmanii și, încet-încet, a renunțat la Hristos, urmând credința musulmană. Pe când avea șaisprezece ani, și-a revenit din rătăcire, căindu-se amar pentru greșeala sa. Sf. Ioan a fugit la Muntele Athos, în Marea Lavra, unde a petrecut în pocăință, sub ascultarea unui părinte. El a dus o viață monahală strictă timp de trei ani și totuși, conștiința nu-i da pace. Astfel, cu binecuvântare de la duhovnic, el s-a decis să plece la Constantinopol și să mărturisească public pe Hristos, chiar să-și verse sângele pentru a spăla păcatul apostaziei de care se simțea vinovat.

8/21 martie, pomenirea preacuviosului părintelui nostru
Teofilact Mărturisitorul, episcopul Nicomidiei

Fericitul Teofilact se trăgea de fel din părțile Răsăritului. și petrecându-și viața cu bine încă de copil, mai târziu, prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu, a plecat de acolo și a venit la Constantinopol. Aici, el s-a împrietenit, cu timpul, cu cel ce se găsea mai mare peste slujitorii de taină ai palatului împărătesc, și a fost primit și el în slujba lor. Iar acesta era Tarasie, marea podoabă a Ortodoxiei.

Când Tarasie, cu voia lui Dumnezeu, a fost ales în scaunul de la Constantinopol, după ce Pavel Cipriotul s-a retras din scaun de bunăvoie, atunci a fost întocmai ca și cum lumina ar fi fost pusă cu adevărat în sfeșnic. Minunatul arhieru a zidit îndată o mănăstire, lângă intrarea în Marea Neagră și printre alte fapte pe care le-a mai făcut a tuns în monahism și pe cuviosul Teofilact și pe Mihail, care mai înainte fuseseră mireni și care împodobiseră lumea în care trăiseră până atunci, atât cu fapte cât și cu cuvântul.

Mai târziu arhierul văzând virtutea plină de strălucire a celor doi bărbați și propășirea lor continuă în Hristos, a trimis după ei și i-a așezat îndată în casa de rugăciuni pe care o zidise. Dar nu a trecut multă vreme și Mihail a fost făcut episcop în Sinada, iar cinstitul Teofilact în Nicomidia.

Cât de multe au fost faptele bune pe care le-a săvârșit cuviosul Teofilact o arată lucrurile înseși: sfintele biserici clădite de dânsul, spitalele, ajutorarea văduvelor și a orfanilor și nemăsurata lui milostenie. Căci atât de dedat slujirii semenilor lui era acest mare următor al lui Dumnezeu încât umplând câte un vas cu apă caldă spăla și ștergea cu însăși mâinile sale pe betegi, pe șchiopi și pe cei cu mădularele rănite.

Când marele Tarasie a părăsit viața aceasta, după ce a strălucit nouăsprezece ani în arhierie a urmat pe scaunul patriarhal Nichifor cel preaînțelept. Atunci s-a întâmplat ceva deosebit de urât: Leon cel urător de Hristos, punând mâna pe sceptrul împărăției, a pornit de îndată, ticălosul, la nimicirea sfintelor icoane. Și lucrul acesta dându-se pe față, marele Nichifor, trimițând după cei mai de seamă dintre arhierii și luând cu sine pe Emilian al Cizicului, pe Eftimie al Sardelor, pe Isosif al Tesalonicului, pe Eudoxie al Amoreii, pe Mihail al Sinadelor și împreună cu alții și pe fericitul Teofilact, a venit împreună cu el la nelegiuitul și apostatul împărat, punându-i înainte multe leacuri de vindecare din dumnezeieștile Scripturi. Dar acela, întocmai ca o aspidă ce-și astupă urechile, nu a voit să înțeleagă cele grăite de ei; ci, nesocotind toate

acesta, susținea cu dârzenie credințele lui deșarte de mai înainte. Ceilalți arhierii văzând aceasta, au tăcut. Numai fericitul Teofilact, îndreptându-și cuvântul către împărat, i-a zis: știu că disprețuiești bunătatea și îndelung-răbdare a lui Dumnezeu. Dar va veni asupra ta, fără de veste, cumplită nenorocire și distrugere întocmai ca furtuna și nu vei avea pe nimeni care să te scape. Auzind acestea împăratul s-a umplut de mânie și a poruncit ca toți să fie alungați în surghiun: dumnezeiescul Nichifor în insula Tasos; fericitul Mihail al Sinadelor în Eudochia și ceilalți în alte părți. Iar pentru de trei ori fericitul Teofilact a poruncit să fie trimis în surghiun în Strovilon (care este o cetate de apărare în garnizoana chiverioților și se găsește lângă mare). În aceasta petrecând acest fericit mărturisitor timp de treizeci de ani și răbdând cu stăruință toate suferințele în acest pământ străin, s-a mutat către Domnul. Iar după câțva vreme încetând erezia și Ortodoxia strălucind din nou, în timpul binecredincioasei împărătese Teodora și al preasfințitului patriarh Metodie, cinstitele moaște ale preacuviosului părintelui nostru Teofilact au fost aduse din surghiun și au fost așezate în Nicomidia, în biserica cea zidită de dânsul.

18/31 martie, pomenirea celui între sfinți părintelui nostru
Chiril, arhiepiscopul Ierusalimului

Sfântul Chiril s-a născut din părinți evlavioși, care mărturiseau credința creștină. De mic copil a fost crescut și el în nevoie asemănătoare, pe vremea împăratului Constantin.

Când, mai târziu, episcopul de atunci al Ierusalimului, s-a mutat către viața cea fericită, cel ce a fost învrednicit cu darul episcopiei a fost tocmai acest fericit Chiril, care s-a arătat un apărător plin de răvnă al sfintelor dogme apostolice. În vremea aceea, pe scaunul de la Cezareea Palestinei se găsea Acachiu, care pentru că nu voia nicidecum să mărturisească cum că Fiul este de o ființă cu Tatăl, a fost depus din treaptă de către Sinodul din Sardica. Dar Acachiu nu a voit să se supună hotărârii sinodului, ci a rămas mai departe, ca un tiran pe scaunul său și, mai mult, pentru că era cunoscut împăratului, luând putere de la acesta, a depus la rândul său din treaptă pe Chiril și l-a alungat din Ierusalim.

Sfântul Chiril, alungat fiind din Ierusalim, a venit la Tars unde a rămas câțva vreme împreună cu minunatul episcop Silvan. După ce s-a adunat un alt sinod la Seleucia, în 359, care a condamnat din nou pe Acachiu, acesta a plecat la Constantinopol și a venit la împărat ațâțându-i mânia acestuia, prin cele spuse de el împotriva lui Chiril. Pentru aceasta Chiril a fost condamnat la surghiun. După moartea lui Constantiu însă, urmând la conducerea împărăției Iulian și voind să atragă de partea lui pe toți cei ce fuseseră surghiuniți de înaintașul său, a dat poruncă să revină la scaunele lor toți episcopii care fuseseră mai înainte surghiuniți. Împreună cu toți ceilalți a revenit din surghiun și sfântul Chiril și și-a luat în primire scaunul său de la Ierusalim. Și păstorind în chip frumos și bineplăcut lui Dumnezeu turma încredințată lui și lăsând ca amintire Bisericii catehezele sale, cu care căutase să întărească în credința creștină turma sa, după ce a mai trăit puțină vreme de la întoarcerea din surghiun, a răposat întru fericire.

Și era sfântul Chiril, în ce privește înfățișarea trupului, om potrivit de vârstă, gălbui la față, cu părul lung, cu nasul adus, lat și rotund la obraz, cu sprâncene deopotrivă tocmite și aduse, cu barba albă, deasă și îngemănată și cu toată ținuta asemenea unui om de la țară.

DE UNDE VINE ȘI CE REPREZINTĂ „ALUATUL DE LA POCEAEV”?

Rolul pâinii în viața oricărui popor este incontestabil. Din cele mai vechi timpuri pâinea a simbolizat belșugul și ospitalitatea nu numai a moldovenilor, dar și a altor neamuri. Atitudinea grijulie, pioasă față de pâine își găsește reflectare în creația populară, în tradițiile materiale și cele spirituale ale diferitor popoare. „Pâinea cea de toate zilele” o cerem de la Domnul în rugăciunea domnească, pâinea este elementul principal al Liturghiei, pâinea, sub forma de pască, este sfințită la Învierea Domnului. Tocmai de aceea noțiunea „pâine” este deseori însoțită de calificativul „sfântă”. Dar în această privință, la fel ca și în toate celelalte pământuri, nu trebuie depășite anumite hotare. Aceasta se referă și la așa-numitul „aluat de la Poceaev”, care mai este numit „aluatul fericirii” sau al „belșugului”.

„Aluatul fericirii” are câteva denumiri, cele mai cunoscute fiind „aluatul de la Poceaev”, „de la Ierusalim”, „de la Athos”. El este cunoscut în tot spațiul ex-sovietic, începând cu Moscova, Arhanghelsk și până pe pământurile noastre, după cum ne-am convins. La sigur, că și printre cei care citesc aceste rânduri sunt mai multe persoane, cărora li s-a propus acest „aluat”. De regulă, el este transmis direct, de la persoană la persoană, din mână în mână, împreună cu o instrucție detaliată privind pregătirea și utilizarea acestuia. Deși sunt unele deosebiri, de la caz la caz, în linii mari toate aceste rețete au elemente comune, la care dorim să vă atragem atenția. În primul rând, este vorba de anonimul – „mi l-a adus o monahie de la Poceaev”, „mi l-a adus o rudă, care a fost în pelerinaj la Poceaev”. În al doilea rând, conotația păgână, ocultistă – pâinea reprezintă un fel de „pavăza”, care posedă aproape calități magice: „aduce în casa fericire, sănătate, bunăstare”, „îndeplinește dorințele”. Rețeta recomandă ca față de aluat să se manifeste o atitudine întocmai ca față de o persoană: el trebuie „hrănit”, în prima zi să nu fie atins pentru că „trebuie să se obișnuiască cu casa” (!).

Preoții, dar și oamenii simpli, care cunosc cât de cât învățătura Bisericii Ortodoxe, sunt absolut unanimi în opinia, că credința în acest „aluat al fericirii” nu este altceva decât o superstiție și nu are nimic comun cu credința ortodoxă. Sfințenia cea mai mare a Bisericii sunt Sfintele Daruri, închipuite prin pâine și vin, care prin harul Domnului devin Trupul

și Sângele lui Hristos. Biserica Ortodoxă consideră, ca principalul în viața unui om, pentru mântuirea lui este Taina Euharistiei, împărtășirea cu Sfintele Daruri, prin care omul ajunge în comuniune cu Dumnezeu. De aceea nici un „aluat al fericirii” sau „pâine a fericirii” nu poate înlocui Sfânta Împărtășanie. Acestea nu sunt decât niște invenții ale unor pelerini sau este o reavoință față de creștini, manifestată de unele culte eretice.

Dacă vom analiza minuțios rețeta, care însoțește acest „miraculos” aluat, vom atesta mai multe momente dubioase. Spre exemplu, fiecare posesor al acestui aluat nu-l poate consuma singur, ci trebuie neapărat să împartă 3 părți din el unor „oameni buni” nu mai târziu de 10 zile. Aceasta ne amintește de pretinsa „scrisoare a fericirii” sau „scrisoare sfântă”, care, la fel, trebuia să fie expedită altor persoane pentru a evita nenorocirile. Aluatul este pregătit pentru coacere timp de 10 zile: el este periodic frământat, se adaugă ingredientele necesare. O asemenea metodă de preparare a aluatului este și ea, într-un fel, unică, deoarece, după cum se știe, aluatul dospește cel mult o zi. Pentru ce se recomandă 10 zile? Este inexplicabilă și cantitatea exagerată de zahăr, care trebuie încorporată în aluat. Persoanele, care au riscat și au copt totuși aceasta „pâine”, afirmă, ca ea s-a dovedit a fi atât de dulce și avea un gust atât de specific, încât practic nu putea fi consumată. Interesant, care ar fi opinia medicilor igienisti, or, se afirma, ca aluatul inițial a fost frământat acum 24 de ani la Ierusalim. Oamenii mai în vârstă își amintesc, că au auzit în copilăria lor de acest „aluat”. Pare straniu și acel fapt, că „pâinea fericirii” poate fi coaptă o singură dată în viață și nu trebuie să fie tăiată cu cuțitul. La fel de dubios este și modul de distribuire a „pâinii”: ea se împarte doar prietenilor, persoanelor cunoscute, care se jonează să nu o primească sau să o întoarcă înapoi. Aceasta amintește de „piramidele comerciale”, care, la fel, presupun implicarea persoanelor apropiate.

Vom încerca acum să analizăm, de unde vine ideea acestei „pâini a fericirii” și cine este interesat în răspândirea ei în rândul creștinilor, ce scopuri urmărește acest fenomen. Apriori este clar, că acțiunea este orientată anume către creștini, căci altfel nu s-ar numi „aluat de la Poceaev” sau „de la Ierusalim”. Conform unor opinii, „aluatul fericirii” ține de tradiția iudaică. Atunci, când poporul evreu a venit în Pământul lui Israel, una din

primele jertfe, pe care a trebuit să o aducă preoților din Templu, era o bucată de aluat – „prima și cea mai bună”. Respectând acest ritual, evreii își asigurau bunăstarea casei. Acest prinos se numea „hala” și de aici provine denumirea „pâinii de sâmbătă” a evreilor. Dacă vom citi recomandările de preparare a acestei pâini rituale, vom găsi multe afinități cu pregătirea „aluatului de la Poceaev” sau „de la Ierusalim”. Atât doar că evreii nu consumau pâinea lor ritualică și nici nu o împart altora, ci o ard, ca toate jertfele. Să nu uităm, însă, că în lume există câteva secte, care promovează ideea „fericirii generale” prin metode absolut materiale. Astfel, conform tradiției krișnaite, bucatele aduse jertfă zeului Krișna – prasad – trebuie împărțite tuturor oamenilor, indiferent de confesiunea lor și chiar de atitudinea lor față de Krișna. De aceea ei au o rețea întregă de cafenele, unde servesc vizitatorii aproape că gratuit cu bucate vegetariene. Aceștia nici nu bănuiesc că astfel se fac și ei părtași la jertfa adusa zeului Krișna. Un alt exemplu elocvent îl constituie „părintele” Moon, obsedat de ideea de a hrăni toate lumea cu sperma sa. La întreprinderile „Imperiului Moon” sunt pregătite diverse produse, în care se adaugă spermă sau sângele acestuia. Astfel, ca și acest „aluat al fericirii” poate fi o „creație” a unei astfel de secte.

Oricare ar fi proveniența acestui ritual, un lucru este absolut evident, și anume caracterul lui magic, un fel de „hocus – pocus”: ai primit aluatul, ai copt pâine, ai consumat-o și gata – ești fericit.

Cele menționate mai sus sunt doar niște ipoteze. Cel mai bine este, totuși, să nu primim asemenea daruri din partea unor oameni, chiar dacă îi cunoaștem bine și sunt „oameni buni”. Sfinții ne sfătuiesc că e mai bine să fim precauți și să ne ferim de tot ce ne tulbură sufletul, decât să le primim și să ne vătămăm sufletul.

Cum sa procedeze cei, care, totuși, au primit un asemenea „aluat”?

În primul rând, nu disperați, dar nici nu rămâneți indiferenți. Trebuie să mergeți la biserică și să vă mărturișiți. În al doilea rând, trebuie neapărat să preîntâmpinați rudele, prietenii, ca acest pretins „aluat” nu are nimic comun nici cu cunoscuta mănăstire de la Poceaev, nici cu alte locuri sfinte, numele bun al cărora este folosit de promotorii acestei superstiții.

www.mitropolia.md

RUGĂCIUNEA SFÂNTULUI EFREM SIRUL

(începutul în pag. 3)

Acestea patru sunt astfel „obiectivele” negative ale pocăinței. Ele constituie obstacolele ce trebuie îndepărtate. Dar Dumnezeu singur le poate îndepărta. Iată deci prima parte a rugăciunii Sfântului Efreim Sirul — această plângere din adâncul neputinței omenești. Apoi rugăciunea se îndreaptă către țelurile pozitive ale pocăinței care, de asemenea, sunt patru.

Curăția! Dacă nu se reduce sensul acestui termen, așa cum adesea și eronat se face, numai la conotațiile sale sexuale, este înțeles ca omologul pozitiv al trândăviei. Traducerea precisă și totală a termenului grecesc sofrosini și a termenului rusesc tselomudryie trebuie să fie plinătatea înțelepciunii, dreapta socotință. Trândăvia este, întâi de toate, risipire, distrugerea vederii și energiei noastre, incapacitatea de a vedea întregul. Atunci opusul său este

tocmai plinătatea. Dacă de obicei înțelegem prin curăție virtutea opusă depravării sexuale, aceasta se întâmplă datorită caracterului decăzut al existenței noastre, care nu se manifestă niciunde mai bine decât în plăcerea sexuală — îndepărtarea trupului de la viața adevărată și de la stăpânirea duhului asupra sa. Hristos a refăcut plinătatea în noi. Și aceasta a realizat-o prin refacerea adevăratei scări de valori, prin călăuzirea noastră înapoi către Dumnezeu.

Primul și minunatul rod al acestei plinătăți sau curății este smerenia (...). Ea este mai presus de toate, biruința adevărului în noi, îndepărtarea tuturor minciunilor în care de obicei trăim. Numai smerenia poate fi capabilă de adevăr, de a vedea și de a primi lucrurile așa cum sunt și, astfel, de a vedea măreția, bunătatea și iubirea lui Dumnezeu în orice. De aceea se spune că Dumnezeu revarsă harul Său peste cei smeriți, iar celor mândri le stă împotrivă.

Curăția și smerenia sunt firesc urmate de răbdare. Omul „natural” sau „căzut” este nerăbdător, pentru că nevăzându-se pe sine se grăbește să judece și să condamne pe ceilalți. Având, așadar, o cunoaștere eronată, incompletă și pervertită a tot ceea ce îl înconjoară, măsoară toate acestea prin prisma gusturilor și concepțiilor sale. Fiind indiferent cu oricine în afară de sine, dorește ca viața să fie încununată cu succes aici și acum. Răbdarea, totuși, este cu adevărat o virtute divină. Dumnezeu este răbdător nu pentru că este „iertător” ci pentru că El sesizează adâncimea celor ce există, pentru că realitatea intimă a lucrurilor, pe care noi în orbirea noastră nu o mai vedem, este deschisă către El. Cu cât ne apropiem mai mult de Dumnezeu, cu cât devenim mai răbdători, cu atât reflectăm mai mult acel infinit respect față de toate ființele care reprezintă însușirea specifică a lui Dumnezeu.

În cele din urmă, cununa și rodul tuturor virtuților, ale tuturor creșterilor și ostanelilor duhovnicești este dragostea — aceea dragoste care, așa cum am mai spus, poate fi dăruită numai de Dumnezeu —, darul ce este finalitatea tuturor pregătirilor și ostanelilor duhovnicești.

Toate acestea sunt rezumate și adunate laolaltă în ultima cerere a

rugăciunii Sfântului Efreim Sirul, în care cerem: „dăruiește-mi ca să-mi văd greșalele mele și să nu osândesc pe fratele meu”. Dar, în final, mai este o primejdie: mândria. Mândria este izvorul răului și toată răutatea este mândrie. Iată că nu-mi este suficient să-mi văd propriile mele greșeli, întrucât chiar și această virtute aparentă se poate transforma în mândrie. Scrierile sfinte abundă în sfaturi împotriva subtililor forme

ale pseudo-pietății care, în realitate, sub vălul smereniei și al autocriticii pot conduce către o mândrie cu adevărat demonică. Dar atunci când „vedem greșalele noastre” și când „nu osândim pe frații noștri”, când, altfel spus, curăția, smerenia, răbdarea și dragostea sunt doar una în noi, atunci și numai atunci ultimul dușman — mândria — va fi nimicit în noi.

După fiecare cerere a rugăciunii facem o metanie. Metaniile nu sunt limitate la rugăciunea Sfântului Efreim Sirul dar constituie una din caracteristicile distinctive ale întregului cult din timpul Postului. Totuși, aici, semnificația lor este revelată mai bine ca niciodată. În lungul și dificilul efort al însănătoșirii duhovnicești, Biserica nu a pus bariere între suflet și trup. Omul, în întreaga sa ființă, s-a îndepărtat de Dumnezeu; omul, în întreaga sa ființă, trebuie restaurat, trebuie să se întoarcă (la Dumnezeu - n.trad.). Catastrofa creată de păcat constă, cu siguranță, tocmai în biruința cărnii - animalul, iraționalul, plăcerea din noi — asupra duhovnicescului și dumnezeiescului. Dar trupul este slăvit, trupul este sfânt, așa de sfânt încât Dumnezeu însuși „a luat trup”. Atunci, mântuirea și pocăința nu disprețuiesc trupul, nu îl neglijează, ci au în iconomia lor restaurarea trupului, readucerea lui la funcțiile sale reale, ca expresie a vieții duhovnicești, ca templu al neprețuitului suflet omenesc. Ascetismul creștin este o luptă nu împotriva, ci pentru trup. Din acest motiv, întreaga ființă umană - suflet și trup - face pocăință. Trupul participă la rugăciunea sufletului întocmai cum sufletul se roagă prin și în trup. Metaniile, semne „psiho-somatice” ale pocăinței și ale smereniei, ale adorării și ale ascultării, reprezintă astfel prin excelență ritualul de Post.

(din lucrarea *Postul cel Mare*, Ed. Univers enciclopedic)

15 ANI DE LA ÎNCEPUTUL RĂZBOIULUI PE NISTRU

La 2 martie curent, se împlinesc 15 ani de la începerea războiului din Transnistria. Cei implicați nemijlocit în acel conflict armat susțin cu vehemență că Rusia a luptat contra noului stat format - R. Moldova. Autoritățile de astăzi încearcă să inoculeze ideea, inclusiv prin manualele de „Istorie Integrată”, că vinovată de declanșarea conflictului de pe Nistru se face conducerea de atunci a R. Moldova. Generalul Ion Costăș deținea la acea vreme funcția de ministru al Apărării. Acesta insistă asupra termenului de „război” cu privire la ceea ce s-a întâmplat în Transnistria în anul 1992. Acum, generalul

scrie o carte prin care vrea să demonstreze cu documente implicarea armatei rusești în război. În continuare, citiți un interviu acordat Raisei Lozinschi

- Domnule general Costăș, de ce a avut loc războiul din Transnistria?

- Istoria a demonstrat faptul că atunci când dispar imperiile, acest lucru este urmat de războaie, ocupări de teritorii etc. După declararea independenței a celor 15 foste republici sovietice, imperiul, cu centrul la Moscova, declanșase acțiunile de menținere a influenței asupra teritoriilor componente ale fostei URSS. Moscova a mizat, bineînțeles, pe forțele pro-imperiale care erau aici, dar care nu erau formate din moldoveni sau români, numiți-i cum vreți. Era vorba în primul rând de ruși, ucraineni, găgăuzi, bulgari. Aceștia au deținut, de fapt, pârghiile de conducere și cele economice în RSSM până în anul 1992. Noi, moldovenii, eram mai degrabă niște iobagi. Rusia era stăpânul, boierul și noi eram iobagii. Războiul care a fost declanșat de Rusia împotriva statului nou format R. Moldova nu a început la 2 martie 1992, dar în 1990 - prin conflictele separatiste de la Comrat și la Dubăsari. Această situație tensionantă a durat de doi ani, culminând cu ziua de 2 martie 1992, când a început războiul. În acel război au fost implicate față de forțele rusești ale Armatei a 14-a care s-a retras de pe partea dreaptă a Nistrului și s-a stabilit în Transnistria. În depozitele de la Cobasna a fost stocat tot armamentul retras din țările fostului lagăr socialist - Ungaria, Polonia, Cehia, Germania etc. Iată de ce avem 2700 de vagoane pline cu armament și muniții stocate în R. Moldova.

- Într-un interviu, Gheorghe Lavranciuc președinte al KGB-ului din RSSM în perioada 1989-1990, a spus că momentul care a determinat începutul conflictului a fost adoptarea legii potrivit căreia limba moldovenească a fost declarată limbă de stat în acest teritoriu, lucru cu care nu au fost de acord deputații transnistreni...

- Asta a fost un pretext. Dar ruptura a început când deputații din stânga Nistrului au cerut să fie proclamată suveranitatea regiunii transnistrene. Vroiau să facă un fel de federație din R. Moldova. Ideea asta nu-i aparține lui Kozak, ea există încă de atunci. Snegur a fost preîntâmpinat demult despre aceasta de către Gorbaciov. I s-a spus că dacă nu vrea să facă parte din imperiul rusesc, o să aibă două republici acasă la el. S-a început formarea gărzilor, cazacii au început să vină masiv din Siberia, din Ucraina etc., o mulțime de pușcăriași erau eliberați din închisorile rusești și trimiși aici să lupte cu moldovenii.

- Cât de pregătită era R. Moldova pentru a lupta?

- Nu aveam armată. Nu aveam cu ce ne apăra. Am început cu „bețe de răsărită”. Am lansat un apel către ofițerii din fosta URSS să vină acasă. Am adunat armamentul care mai rămăsese aici de la ruși, dar era deteriorat.

- Dar ați luptat...

- Rămăsesse o unitate de artilerie, niște mitraliere, niște „Kalașnikov”, dar... Ei aveau tancuri, elicoptere de luptă, artilerie grea, ofițeri bine pregătiți de Armata a 14-a etc. Nu poți lupta cu un „Kalașnikov” împotriva unui elicopter sau tun. Noi aveam doar niște aruncătoare de mine și de granade, adică arme ușoare. Nu aveam o echipă, suficienți ofițeri pregătiți... Totuși, am opus rezistență. Și asta datorită patriotismului ofițerilor și soldaților moldoveni. Rușii voiau să ajungă până la Prut, dar când au văzut că sunt

mari vărsări de sânge, s-au oprit. Nici azi ei n-au renunțat la ideea de a ajunge până la Prut. Transnistria este doar un pretext. Rușii nu se dezic de dorința să ne vadă o gubernie a lor.

- Au venit mulți ofițeri acasă?

- N-au venit toți pe care i-am așteptat. La o analiză detaliată, am stabilit că în Armata Sovietică aveam circa 4.800 de ofițeri. Au venit 800 - 1.200.

- Ca să-i aduceți în Moldova, le-ați promis apartamente. Mulți se plâng acum că autoritățile nu s-au ținut de cuvânt...

- E adevărat. Eu am fost demis după o jumătate de an după declanșarea războiului.

Rușii l-au presat pe Snegur și agrarieni, care erau atunci la putere, m-au demis. Eu eram general al URSS care tot la Moscova am fost format. Am absolvit două Academii militare, am fost comandant de divizie, am avut 102 avioane de luptă sub conducerea mea. Am deținut diferite funcții importante în armata imperială. M-am întors în Moldova și am fost adjunct al comandantului Armatei a 14-a pe probleme de aviație. Apoi, am fost numit președinte al Comitetului Central al DOSAAF-ului din RSSM și pe urmă - președintele comisiei pentru securitatea și apărarea statului. Când Parlamentul l-a demis pe Voronin, eu am fost numit ministru al Afacerilor Interne.

- Voronin a plecat la Moscova?

- Da. În timpul conflictului, Voronin se afla la Moscova, cea care era în război cu R. Moldova. Dar acum conduce țara.

- De ce credeți că actualii comuniști au interesul să ascundă adevărul despre acel război?

- Nu le convine. În manualele de „Istorie Integrată”, capitolul care se referă la războiul din Transnistria este preluat în proporție de 99 la sută din istoriografia imperială. Ne învinuiesc pe noi că am fi agresori. Chipurile noi am tăbărit peste Transnistria și am vrut s-o cucerim. E o minciună gogonată. A fost invers. Acolo era Armata a 14-a care a susținut separatiștii și acum au rămas acolo pacificatori. Lupul paznic la oi. Asta confirmă încă o dată faptul că Armata imperială a purtat un război nedeclarat împotriva tânărului stat R. Moldova. Nu e vorba de un conflict armat, așa cum spun comuniștii.

- Dumneavoastră aveți vreo soluție pentru diferendul transnistrean?

- Soluția poate fi găsită doar cu implicarea structurilor internaționale ca ONU, OSCE, țărilor puternice ca Marea Britanie, SUA, Franța etc. Numai acestea îi pot influența pe ruși să-și retragă armamentul din Transnistria și armata de pe teritoriul R. Moldova. Noi suntem un stat ocupat care nu are armată proprie, ci una străină pe teritoriul ei.

- De ce spuneți că R. Moldova nu are armată? Avem un ministru al Apărării...

- Nu are! Transnistria dispune de un complex militar-industrial dezvoltat. Potrivit ziarului „Военно-промышленный курьер”, Armata din Transnistria are 8.000 de oameni; 70 de tancuri T-55, T-64 și T -72; 150 de blindate, 122 de sisteme de artilerie de calibru mare și un arsenal întreg de aruncătoare de mine. Are și uzine militare - la Bender, uzina „Pribor” produce sisteme reactive; „Electromaș” și „Metaloruca” - pistoale și automate etc. În R. Moldova nu se produce nici măcar un glonte. Nu avem nici un tanc. Despre ce armată poate fi vorba? Dacă ne trezim, Doamne ferește, în fața unui pericol, nu avem cu ce ne apăra. Pleșca (ministru al Apărării - n.r.) este un diletant, e foarte departe de meseria militară.

- O soluție în acest sens ar fi să aderăm la NATO?

- Sigur că ar fi bine. Dacă am adera la NATO, am fi apărați de invazia rusească. Dar NATO n-o să ne primească, nu avem cu ce intra în NATO. Trebuie să avem un buget pe potrivă. În țările blocului, de la 2 până la 4 la sută din PIB-ul național sunt alocate pentru acest domeniu, dar la noi 0,1 la sută din PIB. Trebuie să știm clar unde vrem să mergem - spre Occident sau înapoi, spre matușca Rusia.

- Vă mulțumim!

20 de ani de la trecerea la cele veșnice a marelui patrolog pr. prof. dr. Ioan G. Coman

Pr. prof. dr. Ioan G. Coman (1902 - 1987) s-a născut la data de 27 noiembrie 1902, în localitatea Dambroca, județul Buzău. După absolvirea Seminarului Teologic „Kesarie Episcopul” din Buzău, în anul 1922, a urmat între 1922 - 1926 cursurile Facultății de Teologie Ortodoxă din București, iar în paralel, între anii 1922 - 1927, cursurile Facultății de Litere și Filozofie din București, secția limbi clasice. Între anii 1927 - 1935 a urmat studii de specializare la Strasbourg, Montpellier și Paris. A obținut trei doctorate: 1931 - doctoratul în Teologie la Strasbourg, 1934 - doctoratul în Litere și Filozofie la București, 1938 - doctoratul în Teologie la București. Între anii 1936 - 1942 a fost asistent universitar la Facultatea de Litere și Filozofie din București, catedra de Limbă și Literatură Greacă și Latină, fiind numit în 1942 conferențiar universitar la Facultatea de Teologie Ortodoxă din București, catedra de Patrologie, apoi profesor titular, din 1944 până în 1970, la Institutul Teologic din București, al cărui rector a fost între anii 1954 - 1962. La data de 31 martie 1940 a fost hirotonit întru preot. S-a stins din această viață pământească la data de 11 martie 1987, în București.

A publicat următoarele opere principale:

- *L'idée de la Némésis chez Eschyle*, Paris, 1931,
- *Essai sur les rapports de l'orphisme et du christianisme d'après Vittorio Machiuro*, Bucarest, 1934,
- *Titanel Prometheu. Cultul și elementele prehesiodice și hesiodice ale istoriei sale. Încercare asupra concepției elenilor despre originile civilizației în lumina istoriei lui Prometheu*, vol. I, București, 1935,
- *Sf. Grigorie de Nazianz despre Împăratul Iulian. Încercare asupra discursurilor IV și V*, vol. I, București, 1938,
- *Orphée, civilisateur de l'humanité*, Paris, 1939,
- *Miracolul clasic*, București, 1940,
- *Le concept de l'art dans les „Grenouilles” d'Aristophan*, Bucarest, 1941,
- *Teoria Logosului în Apologiile Sfântului Iustin Martirul și Filozoful*, București, 1942,
- *Décénée*, Paris, 1943,
- *Probleme de filozofie și literatura patristică*, București, 1944,
- *Patrologie*, București, 1956,
- *Scriitori bisericești din epoca străromână*, București, 1979,
- *Patrologie*, vol. I-III, București, 1984-1988,
- *Frumusețile iubirii de oameni în spiritualitatea patristică*, Timișoara, 1988,
- *„Si Cuvântul trup S-a făcut”. Hristologie și mariologie patristică*, Timișoara, 1993.

Acestora li se adaugă încă sute de studii, articole, recenzii, predici, note și comunicări publicate în diverse reviste de specialitate din țară și străinătate, însumând peste 8.000 de pagini, în limbile română, franceză sau germană.

Părintele arhimandrit Teofil Părăian împlinește 78 de ani

La 3 martie 2007, părintele Teofil Părăian, duhovnicul Mănăstirii Brâncoveanu de la Sâmbăta de Sus, județul Brașov, împlinește venerabila vârstă de 78 de ani. Născut în anul 1929, în localitatea Toparcea, din apropierea Sibiului, viitorul monah Teofil (Ioan, după numele de botez), este primul din cei patru frați. Se naște fără vedere, motiv pentru care urmează cursurile unei școli primare pentru nevăzători la Cluj-Napoca, între anii 1935 - 1940. Își continuă cursurile la o școală de nevăzători la Timișoara, între 1942 - 1943, iar până în 1948 urmează, tot la Timișoara, cursurile liceale într-un liceu teoretic pentru văzători. Preocuparea pentru viața religioasă și pentru aprofundarea cunoștințelor teologice îl determină să urmeze cursurile Facultății de Teologie Ortodoxă „Andrei Saguna” din Sibiu, între anii 1948 - 1952, iar la 1 aprilie 1953 ia hotărârea de a intra în obștea Mănăstirii Brâncoveanu de la Sâmbăta de Sus.

După patru luni este călugărit și primește numele de Teofil în ziua praznicului Adormirii Maicii Domnului. La 7 ani de la călugărie, tot de praznicul Adormirii Maicii Domnului, este hirotonit diacon de către mitropolitul Nicolae Colan, iar la 13 mai 1983 (după 23 de ani de diaconie!) este hirotonit preot de către ÎPS Antonie Plămădeală. Tot atunci primește și hirotesirea întru duhovnic. În anul 1986 este hirotesit protosinghel, iar în 1988 arhimandrit. Din 1992 începe să răspundă invitațiilor din țară și participă în aproape toate orașele importante din România la conferințe duhovnicești, de obicei în perioada Postului Mare sau în Postul Nașterii Domnului. Părintele Teofil, în situația sa de nevăzător, dar străvăzător cu duhul, ne provoacă pe noi toți să ne asumăm viața cu pace, cu bucurie, cu binecuvântare și cu conștiința că Dumnezeu dă omului atât cât poate duce, iar ce este mai presus de noi trebuie asumat întru răbdare. Părintele Teofil Părăian este o provocare pentru noi toți, deoarece este un model viu, dinamic și statornic în ceea ce privește viața duhovnicească. La cei 78 de ani, părintele Teofil rămâne un om al credinței lucrătoare prin iubire, un om al bucuriei și al nădejzii. La mulți ani, părinte arhimandrit Teofil!

NELINIȘTIT ESTE SUFLETUL NOSTRU PÂNĂ NU SE ÎNTOARCE IARĂȘI LA TINE, DOAMNE

LECTII DE CATEHIZARE

Lecția 23

“Cred într-o una, sfântă, sobornicească și apostolească Biserică”

ECCLESIOLOGIA. BISERICA CA INSTITUȚIE

Organele și forma de conducere în Biserică

Ierarhia bisericească se împarte în: ierarhie sacramentală (de instituire divină) și ierarhie juridicțională de instituire bisericească. Din ierarhia sacramentală fac parte episcopii, presbiterii și diaconii.

ORGANELE COLEGALE

Organele colegiale se numesc sinoade sau concilii.

Prin sinodalitate se înțelege rânduiala potrivit căreia, organele superioare de conducere ale Bisericii sunt nu cele individuale ci cele colective constituite sub formă de sinoade. Temeiul pentru constituirea organelor sinodale de conducere a Bisericii sunt cuvintele Mântuitorului spuse ucenicilor în drum spre Emaus: „Știți că domnii păgânilor îi stăpânesc pe ei, iar între voi nu va fi așa, ci cel ce vrea să fie între voi întâi, acela să fie tuturor slujitor”.

Formele pe care le-a luat în mod practic principiul sinodalității în viața bisericească, au fost foarte variate.

După modelul de întrunire sinoadele se împart în următoarele categorii:

- sinoadele ocazionale;
- sinoadele periodice;
- sinoadele permanente.

Sinoade ocazionale

Sinoadele ocazionale sunt cele mai vechi forme sinodale și încep cu Sinodul Apostolic.

1. Sinodul apostolic. Caracterul: sinod general.

Data convocării și locul ținerii sinodului: anul 50 (51); Ierusalim.

Președinte: Sf. Apostol Iacob, fratele Domnului, episcopul Ierus. Participanți: Sf. Apostoli, clericii și mireni disponibili (Apostolii, presb. și frații - Faptele Apostolilor 15/22).

Obiectul sinodului: Aplanarea certurilor dintre creștinii iudaizanti și creștinii dintre păgâni; adoptarea unei metode misionare eficiente, acceptată de întreaga Biserică.

Hotărârile luate:

a) neobligativitatea Legii Vechi a tăierii împrejur;

b) abținerea de la consumarea jertfelor idolești de la sânge, animale sugrumate și desfrânare;

„Apostolii și preoții și frații, fraților dintre neamuri, care sunt în Antiohia și în Siria și în Cilicia, salutari!

Deoarece am auzit că unii dintre noi, fără să fi avut porunca noastră, venind v-au tulburat cu vorbele lor și au răvășit sufletele, zicând că trebuie să vă tăiați împrejur și să păziți legea.

Noi am hotărât, adunați într-un gând, ca să trimitem la voi bărbați aleși împreună cu iubiiții noștri Barnaba și Pavel, oameni care și-au pus sufletele lor pentru numele Domnului nostru Iisus Hristos.

Drept aceea am trimis pe Iuda și pe Sila, care vă vor vesti și ei, cu cuvântul aceleiași lucruri: Pentru că, păruți-s-a Duhului Sfânt și nouă, să nu vi se pună nici o greutate în plus afară de cele ce sunt necesare: să vă feriți de cele jertfite și de sânge și de animale sugrumate și de desfrâu, de care păzindu-vă, bine veți face. Fiți sănătoși!” (Fapte 15,23-29).

Sinodul apostolic a evidențiat

sinodalitatea ca principiu și modalitate de lucru în Biserică, prin aceasta arătând că deși sinodul este cea mai înaltă autoritate care se constituie, nici el nu trebuie să procedeze în mod imperativ, ci tot în spiritual în care trebuie exercitată orice autoritate bisericească, adică în spiritul înțelegerii sau împăcării continue dintre dragoste, libertate și autoritate.

Sinodul apostolic a rămas pentru totdeauna model în privința sinoadelor Bisericii.

Sinoadele din veacurile primare ale Bisericii

După epoca apostolică sinoadele se împart în două categorii: ocazionale și periodice.

Dintre sinoadele ocazionale amintim: a) sinoade ale episcopilor, judecarea lor, și pentru problemele care depășeau competența unui singur episcop (schisme, erezii);

b) Sinoadele unor unități bisericești mai mari. Acestea sunt sinoadele deceziane sau exarhale din Africa de Nord.

Sinoade periodice

Din sinoadele periodice sunt acelea, care se întrunesc periodic după reguli stabilite prin canoane, prin obiceiuri, prin diferite legături bisericești, numite sfaturi exarhale. Aceste sinoade se împart în câteva categorii:

a) Sinoade premitropolitane, constituite în cadrul etnic sau geografic, pentru care era obligația de a se întruni de 2 ori pe an: primăvara și toamna (Canonul 27 Apostolic)

b) Sinoadele mitropolitane, pentru întrunirea cărora s-au stabilit rânduiala de a se întruni măcar o dată pe an (Canonul 8 al sinodului VI ecumenic; canonul 6 al sinodului VII ecumenic)

c) Sinoadele patriarhale, cărora întrunire se prevede doar în Biserică Africană romană (Canonul 18 al sinodului din Cartagena).

d) Sinoadele particulare, întrunite o dată pe an, dar pentru care nu este o îndatorire precisă de întrunire periodică.

e) Sinoadele periodice ale Bisericilor Autocefale vechi și noi

Sinoadele permanente

Sinoadele permanente sunt o formă sinodală târzie și au precursori așa numite sinoade endemice. Numele acestora înseamnă „adunarea celor ce se află într-un singur loc”, de la grecescul „a se afla la un loc”. În mod obișnuit sinoadele endemice sunt înființate ca sinoade specifice pentru patriarhia Constantinopolului. Cu timpul sinoadele endemice sau transformate în sinoade permanente pe lângă patriarhia ecumenică prin reforma din 1764 a patriarhului Samuel I.

Sinoadele permanente sau format și în alte Biserici Ortodoxe. Astfel în 1832 în Biserică Greciei. În Biserică Bulgară, Sârbă, Rusă. În 1931 în Biserică Română.

Sinoadele locale

Sub acest nume sunt cunoscute ca mai importante 11 sinoade locale de la care s-au păstrat canoane în cuprinsul Codului Canonic al Bisericii. O categorie aparte de sinoade locale o constituie sinoadele Bisericilor Autocefale. Pentru că toate Bisericile Autocefale se mai numesc și Biserici Locale, tot așa și sinoadele acestora se numesc sinoade locale.

După modul lor de alcătuire sinoadele se împart în două grupe:

Sinoadele arhieresti sau sinoade

episcopale;

sinoadele mixte.

Sinoadele arhieresti sunt sinoadele formate numai din episcopi, indiferent de numărul acestora, începând chiar cu doi episcopi în sus. Iar sinoadele mixte sunt acelea la care participă atât arhierii cât și clericii de treptele inferioare și mireni.

Sinoadele ecumenice sunt cele mai importante și cuprinzătoare, reprezentând cea mai înaltă formă de expresie. Acestea nu au avut un caracter care ar fi putut fi numit ocazional, dar prin faptul că prilejul întrunirii lor a fost mult mai important decât al întrunirii celorlalte sinoade ocazionale mai ales prin faptul că n-au devenit posibile numai prin voința autorităților bisericești, ci și prin lucrarea pronoiei cerești, deci le putem situa într-o categorie aparte, căci nu pot fi comparate cu alte tipuri de sinoade sub nici un raport.

Biserica Ortodoxă recunoaște 7 sinoade ecumenice: 1 (Niceea- 325); 2 (Constantinopol 381); 3 (Efes- 431); 4 (Calcedon-451); 5 (Constantinopol 653); 6 (Constantinopol 680); 7 (Constantinopol 787).

Numele de sinod ecumenic nu s-a folosit cu ocazia întrunirii celui dintâi sinod ecumenic. Pentru prima oară Sinodul din 325v a fost numit ecumenic de către Sfântul Atanasie cel Mare, în opera sa „Împotriva arienilor” de aici înainte, noțiunea de sinod ecumenic se folosește curent, iar Sinodul 2 ecumenic se numește pe sine cu acest nume în canonul 6 al său.

Ortodoxia a considerat totdeauna că sinoadele ecumenice nu sunt simple înfăptuiri omenesti ci în primul rând, al Providenței Divine și prin aceasta reprezintă lucrarea cea fără de greș a Duhului Sfânt.

Toate sinoadele ecumenice s-au ținut în răsărit, unde se afla centrul de greutate al creștinismului. Faptul constituie un contra-argument față de pretențiile papale de jurisdicție universală. S-au ținut unele sinoade și după 787, fără ca acestea să fie recunoscute ca ecumenice: 869-870, recunoscute ecumenic numai de catolici. Dintre sinoadele ale căror hotărâri au fost acceptate doar în Răsărit se enumeră: Constantinopol (861), cu 17 canoane; Constantinopol (879-880) cu 3 canoane; Constantinopol (920) sub președinția Patriarhului Nicolae Misticul și care a interzis căsătoria a IV-a (tetragamia). A publicat un tomos al unirii, pentru că a curmat o schismă.

În sec. XVIII și XIX nu s-au mai întrunit sinoade panortodoxe, dar au fost emise enciclici cu caracter general ortodox: Răspunsul patriarhilor orientali (de Constantinopol, Alexandria, Antiohia și Ierusalim cu sinoadele lor), dat în anul 1848, enciclicii papei Pius IX, care chema, în 1848, Bisericii Ortodoxe la uniție.

În anul 1872, Biserica Bulgară a fost declarată schismatică de către patriarhiile de Constantinopol, Alexandria și Antiohia.

Ideea unui sinod panortodox a răsărit în Rusia în a doua jumătate a sec. XIX și a preocupat și pe ceilalți conducători de Biserici Ortodoxe la sfârșitul sec. XIX și la începutul sec. XX. În anul 1920, mitropolitul primat Miron Cristea - viitorul patriarh - a propus Sf. Sinod, iar acesta a acceptat, să se trimită tuturor Bisericilor ortodoxe surori, o scrisoare prin care să se arate necesitatea convocării unui sinod ecumenic, cerându-li-se totodată părerea asupra problemelor ce ar trebui supuse unui astfel de sinod. Acest lucru s-a făcut, trezind un ecou puternic în întreaga Ortodoxie. Ca urmare a inițiativei Bisericii Ortodoxe Române, Patriarhia din Constantinopol,

în înțelegere cu toate Bisericile ortodoxe, mai puțin Biserica Ortodoxă Rusă, a început după 1920 pregătiri în vederea întrunirii unui sinod panortodox.

Pentru întrunirea sinodului panortodox și pentru pregătirea lucrărilor lui, s-au ținut congrese, s-au format comisii, s-au ținut consfătuiri și întruniri.

Congresul panortodox de la Constantinopol (1923). Invitația a fost lansată la 3 februarie 1923 de Meletie al IV-lea Metaxakis, patriarhul Constantinopolului. Data congresului a fost fixată pentru 10 mai - 8 iunie 1923 și congresul s-a ținut în acest interval, cu participare mixtă, incluzând profesori români specialiști în probleme canonice.

Congresul de la Atena (1936).

Congres al teologilor ortodocși. S-au ținut șase referate în problema sinodului ecumenic, de către profesorii: Alivizatos și Balanos (Grecia), Țancov (Bulgaria), Granici (Iugoslavia) și Șesan Valeriu (România), pledând favorabil. Referenții n-au dat gir ideii de sinod general al Bisericii Ortodoxe. S-au pus probleme ca de pildă: cine are dreptul să convoace sinodul ecumenic? Problematika sau tematica sinodului ecumenic; cum vor fi publicate hotărârile sinodului și care va fi forma de investire a lor cu obligativitate generală pentru ortodoxie.

S-a hotărât ca al doilea Congres al teologilor ortodocși să se întrunească la București, în anul 1939. Evenimentele ulterioare nu au mai permis ținerea acestui Congres.

Consfătuirea de la Moscova (1948). S-a ținut la inițiativa Patriarhiei de Moscova, între 8-18 iulie 1948, la Moscova, pentru a marca sărbătorirea a 500 de ani de la înființarea Patriarhatului rus.

Rodos I (24 sept.-2 octombrie 1961). Continuată cu **Rodos II și III** și Chambesey. Pe temeiul sinodului de la **Constantinopol 1923** și al Comisiei de la Vatoped (1930) s-a stabilit o listă de 16 probleme, care s-au considerat necesare Ortodoxiei.

Patriarhul Atenagoras (în 1951) a cerut completarea listei. În 1960 s-au stabilit 40 probleme (teme) pentru viitorul sinod. Lista s-a trimis Bisericilor Ortodoxe, - împreună cu invitația de a participa la Conferința panortodoxă convocată la Rodos (1961, luna septembrie). S-a trimis un mesaj tuturor Bisericilor Ortodoxe surori, marcând **CONSENSUL BISERICII FORMA DE CONDUCERE A BISERICII**

Se îmbină activitatea organelor de conducere individuale cu cele colective (sinodale). Forma este ierarhico-sinodală cu o bază largă în toate cele 3 stări în care se grupează membrii ei: «ierarhii și sinoadele episcopale reprezintă elementul principal și permanent de conducere a Bisericii, dar el coexistă în același timp și lucrează împreună în permanență cu celelalte elemente care intră în alcătuirea Bisericii».

Din cele spuse putem trage unele concluzii că din cele două feluri de organe de conducere în Biserica reiese și forma de conducere a Bisericii pe care am putea defini ca formă ierarhico-sinodală, cu o largă bază în toate cele trei stări în care sunt împărțiți membrii ei.

Ierarhia și sinoadele episcopale reprezintă elementul principal și permanent în conducerea Bisericii, dar el coexistă și lucrează împreună cu celelalte elemente care intră în alcătuirea Bisericii.

Deci forma de conducere în Biserică este ierarhico-sinodală rezemată pe largă bază a întregului corp comunitar al Bisericii.

Fustei Nicolae

Patriarhul ecumenic și-a început vizita oficială în Austria

Pe data de 12 martie, Sanctitatea Sa Bartolomeu, patriarhul ecumenic de Constantinopol, și-a început vizita oficială în Austria. În aceeași seară, patriarhul Constantinopolului a primit, în cadrul unei ceremonii desfășurate în Catedrala „Sf. Ștefan” din Viena, premiul „Cardinal Koenig”, la eveniment fiind prezenți reprezentanți ai principalelor confesiuni din această țară. Premiul, care este acordat de către Biserica Romano-catolică, i-a fost înmănat Sanctității Sale ca semn de recunoștință pentru eforturile depuse în privința dialogului inter-religios și pentru eforturile în domeniul ecologic. În timpul vizitei, Sanctitatea Sa se va întâlni cu președintele austriac, Heintz Fischer, și cu cancelarul Alfred Gusenbauer. În data de 15 martie, Sanctitatea Sa va efectua vizite la parohiile ortodoxe-grecești „Sf. Treime” și „Sf. Gheorghe” din Austria.

A fost lansat al XIII-lea volum al Enciclopediei Ortodoxe

La 2 martie a.c., SS Aleksei al II-lea, patriarhul Moscovei și a toată Rusia, a prezidat lansarea celui de-al XIII-lea volum al Enciclopediei Ortodoxe. Prezentarea s-a desfășurat la Catedrala „Iisus Mântuitorul” din Moscova, în prezența patriarhului Bisericii Ortodoxe a Georgiei, catolicosul Ilia al II-lea, și a unei numeroase delegații din Biserica Ortodoxă Georgiană, formată din episcopi, preoți, teologi, academicieni, artiști și oameni de știință. Ministrul rus al Culturii, A. Sokolov, primarul Moscovei, Yuri Luzkov, vice-președintele Academiei de Științe din Rusia, A. Nekipelov, și numeroși alți reprezentanți ai lumii politice și culturale au luat parte, de asemenea, la ceremonie.

Situație delicată pentru Biserica Armeană Catholică din Irak

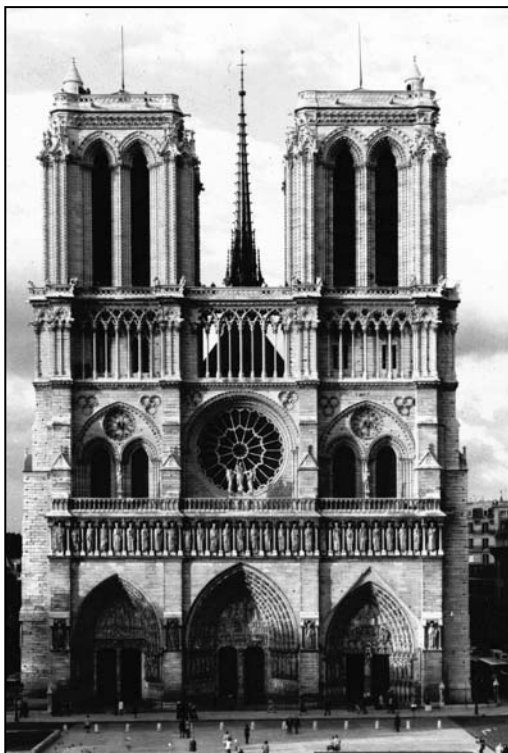
Într-un raport făcut public de către administrația eparhială a Bisericii Armeană Catolice din Irak a fost prezentată situația gravă în care se regăsesc lăcașurile creștine de cult armenie din Irak, informează cotidianul „Atac”. Conform datelor

prezentate, peste 20 de preoți armeni catolici din această țară au fost asasinați sau răpiți, iar alții au fost nevoiți să părăsească definitiv țara. Totodată, în perioada 2003 - 2006 un număr de 17 biserici și două mănăstiri armenie catolice au fost afectate de confruntările

dintre insurgenți și forțele americano-irakiene, iar mai multe clădiri administrative ale Bisericii au fost confiscate. Situația cea mai grea pentru comunitatea armeană catolică este în sudul Irakului, unde au fost uciși opt clerici armeni într-un singur an.

Vecernie ortodoxa în Catedrala „Notre-Dame” din Paris

În data de 16 martie a.c., în Catedrala „Notre-Dame” din Paris, arhiepiscopul Simon de Bruxelles și Belgia va oficia slujba Vecerniei, informează orthodoxie.com. Tradiția oficerii Vecerniei ortodoxe în Catedrala din Paris, în timpul Postului Mare, a fost inițiată în urma cu câțiva ani și are o importanță deosebită pentru comunitatea creștin-ortodoxă din capitala franceză.

Patriarhii Rusiei și Georgiei au oficiat Sf. Liturghie în Catedrala din Moscova

Duminica, 4 martie 2007, patriarhul Aleksei al Moscovei și a toată Rusia și patriarhul-catolicos Ilie al Georgiei au oficiat Sf. Liturghie în Catedrala „Hristos Mântuitorul” din Moscova, înconjurați de numeroși episcopi și preoți din Biserica Ortodoxă Rusă și din cea a Georgiei. Răspunsurile la Sf. Liturghie au fost date de către trei corale: corala Catedralei din

Tbilisi, cea a Patriarhiei de Moscova și cea a Seminarului din Moscova. În cadrul Sf. Liturghii, catolicosul Ilie a oferit patriarhului Aleksei o icoana cu Sf. Nino, care sta la originea convertirii creștinilor din Georgia, și a subliniat că această concelebrare a Liturghiei este un semn al comuniunii spirituale și al unității între cele două Biserici Ortodoxe autocefale, Rusă și Georgiană.

Un episcop rus acuză conducerea Bisericii de „abateri de la puritatea Ortodoxiei”

PS Diomedes (Dziuban), episcop de Anadyr și Chukotha, Rusia, într-o scrisoare, a afirmat că liderii Bisericii sunt acuzați de „abateri de la puritatea Ortodoxiei” și de colaborare cu mișcările ecumenice, catalogate ca făcând parte dintr-o „conspirație masonică menită să impună conducerea Antihristului”, informează novopress.info. În această scrisoare este criticat și PF Aleksei al II-lea, patriarhul Moscovei și a toată Rusia, pentru „pactizarea” cu puterea statală seculară, de multe ori reprezentată de „oficiali anti-creștini”.

Purtătorul de cuvânt al Patriarhiei Moscovei a declarat că Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Ruse va emite în curând un comunicat referitor la această scrisoare.

Slujiri ortodoxe în Coreea de Nord

(5 martie 2007) ÎPS Sotirios, mitropolit de Coreea, a oficiat pentru prima oară Sf. Liturghie în biserica nouă din capitala Pyongyang. Biserica Ortodoxă din Coreea de Nord, aparținând de Patriarhia Ecumenică de Constantinopol, a fost înființată cu eforturile comune ale ÎPS Sotirios, mitropolit de Coreea, și ale PS Ambrozie, episcop vicar de Zila. După ce a primit o aprobare oficială din partea șefului statului, Kim Jong II, mitropolitul Sotirios

a vizitat regiunea și a început să strângă materialele necesare pentru zidirea unei biserici, informează orthodoxie.com. Deși inaugurată în urmă cu câteva luni, mica biserică din capitala nord-coreeană, având hramul „Prea Sfânta Treime”, nu a putut fi deschisă din cauza crizei în relațiile Coreei de Nord cu cea de Sud. Menționăm faptul că în august 2006, Patriarhia Moscovei a înființat în capitala nord-coreeană o parohie purtând hramul „Sfintei Treimi”.

Papa Benedict al XVI-lea: „Media sa promoveze demnitatea umană”

Papa Benedict al XVI-lea a declarat că o parte din conținutul mesajelor care circula pe Internet și de pe alte surse mediatice este „distructiv” și a cerut industriei media să promoveze demnitatea umană. Papa a laudat

Internetul și celelalte medii electronice pentru că permit accesul rapid la unele informații, care altfel ar fi fost dificil de obținut. Pe de altă parte, papa a afirmat că „mult din ceea ce se transmite în diferite forme în căminele a milioane de familii din

lume este distructiv. Fac încă un apel către liderii industriei media să-i sfătuiască pe producători să aibă grija de bunul comun, să aperse adevărul, să protejeze valoarea individuală umană și să promoveze respectul datorat familiei”.

Toleranța religioasă din Caucaz, anihilată

Doi agenți ai serviciului de securitate internă al Federației Ruse, deghizați în preoți ortodocși armeni, au fost executați la începutul acestei săptămâni de către forțele de rezistență militară cecene, informează cotidianul „Atac”.

Responsabili militari ceceni au declarat că se folosește în mod frecvent această tactică, punând astfel în pericol viața tuturor preoților creștini din regiunea caucaziană. De asemenea, s-a luat în

discuție atacarea unor proprietăți sau lăcașuri de cult ale bisericilor creștine din Caucaz, vizându-se obiectivele creștine armenie, georgiene, grecești și rusești.

În acest sens, conducerea religioasă a rezistenței a emis o hotărâre religioasă prin care se proclamă protejarea lăcașurilor de cult creștine din zona de conflict, iar membrii rezistenței anti-ruse cecene sunt obligați să ofere protecție preoților creștini.

Stimați cititori! Nu uitați să vă abonați la “Curierul Ortodox” pe anulul 2007

MATERIALELE PUBLICE REFLECTĂ DOAR OPINIA AUTORILOR ȘI GRADUL LOR DE DOCUMENTARE

Stimați cititori, dacă ați citit ziarul și nu doriți să-l păstrați, transmiteți-l la alți cititori, dar vă rugăm să nu-l folosiți pentru necesități auxiliare

curierul ortodox
Publicație
în limba română
Indice de abonare: 22034

Adresa redacției:
“Curierul Ortodox”. Bd. Traian, 3/1
MD-2060 Moldova (Rep)
Tel. 77-25-33; 77-24-44
<http://www.geocities.com/cortodox>

REDACTIA
Dr. Nicolae FUȘTEI - redactor șef,
Prot. Vasile CIOBANU - secretar responsabil,
Preot Dumitru TOLICO - redactor tehnic

Tipografia “Prag”
str. Spicului 94,
Chișinău
Tirajul: 1000
Comanda: 396